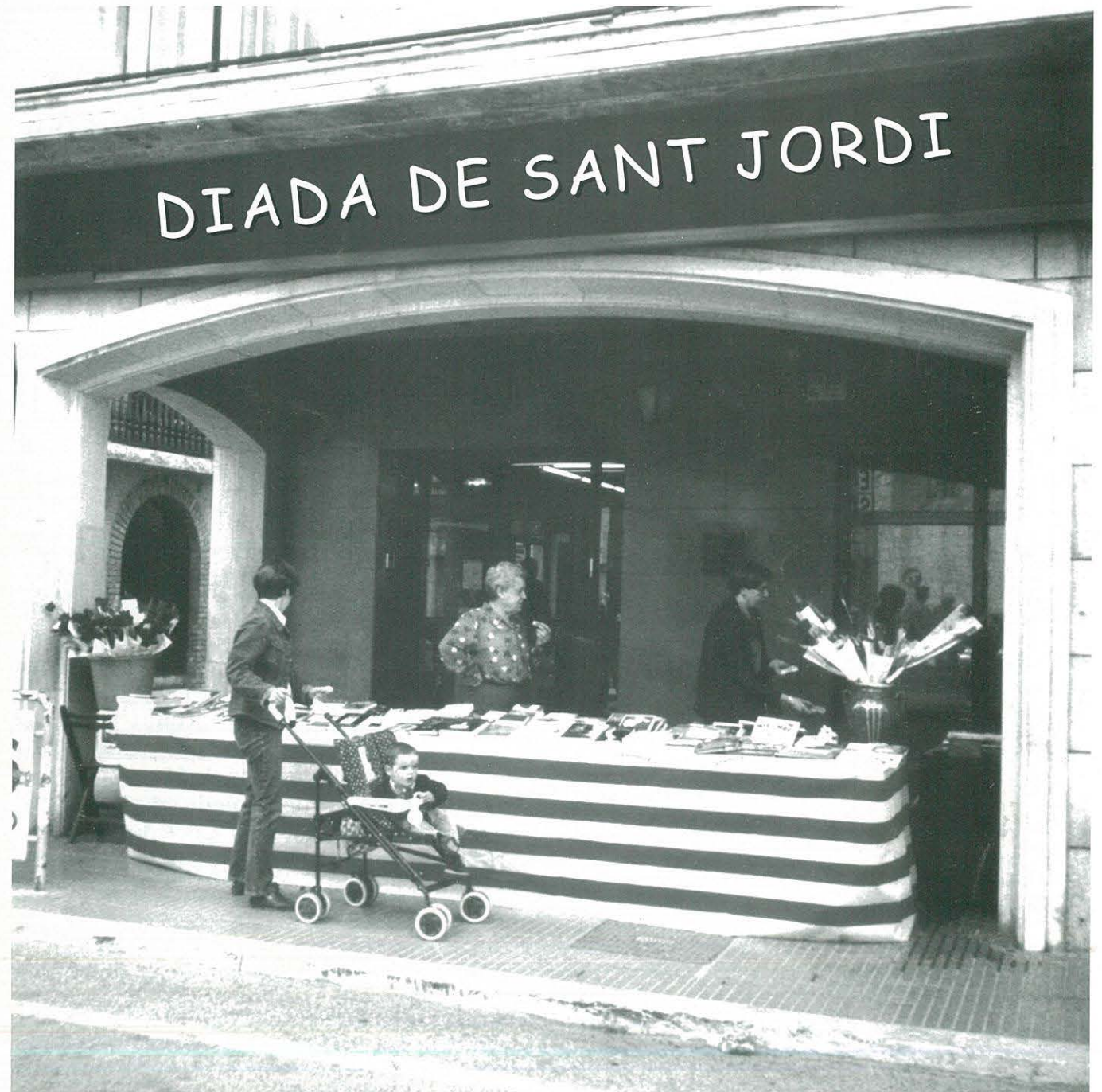


Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 977 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	SUMINISTRES "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U  Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán  Major, 115 - Tel. 977 72 02 82 ULLDECONA	 ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel. 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 agilitat i gestió immobiliària ULLDECONA
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 977 72 04 64 ULLDECONA	 Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL  Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	INSTITUT DE BELLESA fes goig  C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA	 AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. 977 72 00 48 AGENCIA SAUGH VILADOT - ASSEGURANCES
 BLOC Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA PAPERERIA i REGALS	R. GRAU, s.l. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 977 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 977 72 01 89 - 977 72 06 20 - Fax 977 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA



Gran aflluència de públic en la Diada de Sant Jordi



Típica paradeta del CCR situada a la plaça de l'Església, venda de llibres i roses

Í N D E X :

	PÀG.
- Editorial	2
- Llei 19/1998, de 28 de desembre d'Unions Convivencials d'Ajuda Mútua	3
- Col·laboració	
- Parlem de teatre (XIII)	4-5
- 1r premi XIII Concurs Literari	6-7
- Novetats filatèliques	8-9
- Col·laboracions	10
- Activitats del CCR - Gastronomia ..	11



Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
Josep Lluís Cabañas Vidal
Joan J. Roca Labernia
Núria Ausensi Estellé
Josep A. Lázaro Puente
Isabel Bobes Castell
M^a Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gràfiques montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Editorial

Març, primer mes del calendari romà, dedicat al déu Mart i tercer del nostre calendari, és el mes de l'arribada de la primavera, només passada la festa de St. Josep. Deixa enrere els freds de l'hivern (encara que enguany no ha estat així perquè hem tingut un hivern primaveral), i dona pas a un nou cicle de vida.

A Ulldecona comencen les representacions de La Passió, que no hem d'oblidar va ser una iniciativa del Centre Cultural i Recreatiu i per al CCR és un espai de preparació de les activitats que es faran al llarg de la primavera-estiu.

Quan sortirà al carrer aquesta revista haurem celebrat la festa de St. Jordi amb el XXX concurs Literari i la venda de llibres i roses a la plaça de l'Església. Ja estem preparant la diada del Soci per al dia 3 de juny, dins de les jornades de Cultura Catalana, amb la representació de l'obra teatral *El meu veí és un barrut*, pel Grup de joves del CCR, a la que estan especialment invitats tots els Socis.

En el proper número us donarem a conèixer la pubilla que representarà al CCR a les Festes Majors i el Comanador del Castell.

També us recordem que el 23 de juny tindrem la tradicional revetlla de St. Joan amb la foguera, sardanes i repartiment de coca i moscatell per a tots.

El dia 1 de març es va produir el traspàs del Soci número 6, fundador l'any 1947 i primer tesorero del CCR, l'estimat Sr. Juan Bautista Prades Serra, nomenat membre d'Honor de l'entitat a l'acomplir els 50 anys de Soci. Des d'aquestes línies volem agrair la seua col·laboració i fidelitat al CCR durant tants anys i fer arribar a la seua família el nostre més sentit condol.

Llei 19/1998, de 28 de desembre d'Unions Convivencials d'Ajuda Mútua

Aquesta llei proporciona certs instruments de protecció per a les persones que conviuen juntes sense relació afectiva ni familiar, com ara el dret a subrogar-se en l'arrendament de vivenda, o el dret a percebre compensacions econòmiques al morir un dels convivents.

La Llei és aplicable a les relacions de convivència de dos o més persones (màxim de 4) a la mateixa vivenda habitual que, sense ser una família, comparteixen, amb voluntat de permanència i ajuda mútua, les despeses comuns i el treball domèstic, essent la distribució econòmica igual o desigual, o si la càrrega econòmica és assumida per un convivent i el treball per l'altre.

Els integrants han d'ésser persones majors d'edat que tinguin una relació d'amistat o vincle familiar col·lateral. S'exceptuen aquelles persones que tinguin parentesc en línia recta, vincle matrimonial o que formin una unió estable de parella.

És a dir, són unions convivencials d'ajuda mútua les formades per un grup de dos fins a quatre persones que conviuen a la mateixa vivenda amb vocació de permanència i ajuda, repartint-se les despeses i el treball domèstic. Els integrants han de ser majors d'edat i estar units per una relació d'amistat, companyerisme o vincles de parentesc col·lateral (germans, cosins, etc.).

Les relacions de convivència poden formalitzar-se mitjançant escriptura pública; també poden acreditar-se pel transcórrer de dos anys de convivència demostrats amb acta de notorietat. Els convivents poden atorgar per qualsevol forma (verbal, escrita, document públic) els pactes que han de regir la convivència, i la forma en que podran ser modificats.

Les relacions s'extingeixen per acord dels convivents, voluntat unilateral, matrimoni o establiment de relació estable de parella d'un dels membres, per la defunció d'un dels membres o per les causes que hagin pactat.

Si la convivència s'extingeix en vida, els convivents no titulars de la vivenda tindran un plaç de tres mesos per abandonar-la. Si mort el propietari de la vivenda, els altres tindran dret a ocupar-la durant el plaç de sis mesos. Si el mort és titular del contracte de lloguer, els altres tindran dret a subrogar-se per un plaç d'un any.

Quan la convivència s'acabi en vida dels convivents, si un d'ells ha treballat per a l'altre sense cobrar, el perjudicat té dret a cobrar una compensació econòmica.

Si la convivència s'acaba per mort d'un, l'altre tindrà dret baix certes condicions, a percebre a càrrec dels hereus una pensió alimentícia.



per SANTI SANS GRAU
Advocat

COL·LABORACIÓ

ELS CARRERS D'ULLDECONA I LA DONA

El dia 8 de març es commemora a tot el món el DIA INTERNACIONAL DE LA DONA TREBALLADORA. Al voltant d'aquest Dia tots els mitjans de comunicació, premsa, televisió i ràdio, ens han estat bombardejant amb notícies, tertúlies, comentaris i reportatges sobre la situació de la dona en tots els aspectes, laboral, social, familiar... Ens han informat dels abusos de tota mena que pateixen al tercer món, a Afganistan i també als països civilitzats. A totes les poblacions s'han celebrat diversos actes commemoratius, culturals i xerrades sobre maltractaments familiars, etc.

Amb tot aquest batibull al cap he sortit a fer una passejada pels carrers d'Ulldecona. Pels antics, estrets i carregats d'història i pels moderns, amples i impersonals i m'he anat fixant en els noms. Alguns tenen segles d'existència i han resistit el pas del temps. Altres no han pogut aguantar els vents de la història i els remolins de les guerres, idees polítiques o religioses, els han anat canviant el nom pacífic i adequat per altres més guerrers. Amb l'arribada de la democràcia sortosament alguns han recuperat l'antic nom, que el poble mai havia deixat d'usar, com el carrer Major, carrer del Mar, Murades, etc.

(Espero que la gent del Centre d'Estudis ens faci algun dia un estudi acurat de la història d'aquests carrers d'Ulldecona i el perquè del seu nom, cosa que no pretén aquesta breu reflexió).

Passejant per aquests carrers he vist que, com a tot arreu, tenen els noms més diversos. Uns fan referència a la seua funció o característiques: Mercat, Escorxador Vell, Martell, Calvari, Major... Altres potser no recuperaran mai l'antic nom, Pes, Taleca, Embut. N'hi ha vuit dedicats a sants, alguns amb la corresponent travessia: St. Antoni, St. Cristòfol, St. Jaume, St. Josep, St. Lluc, Sts. Màrtirs, St. Pasqual i St. Vicent. Hi ha dos carrers dedicats a santes: Sta. Bàrbara i Sta. Teresa. Quatre amb el nom d'alguna advocació de la Mare de Déu: Carme, Pietat, Pilar i Puríssima. Els altres a poblacions (Amposta, Roquetes...), regions (Galícia, Navarra...), militars, institucions... etc. En total 101 carrers. Si exclouem els noms de sants, santes i de la Mare de Déu, en queden 87. D'aquests 44 estan dedicats als homes i un a una dona: la Germana Josepa. SENSE COMENTARI.

Observador



PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
EQUIPS D'OFICINA
PROGRAMES A MIDA I STANDARD

Plaça Sales i Ferré, 14
Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
43550 ULLDECONA (Tarragona)

olivetti

SYSTEMS
PARTNER

PARLEM DE TEATRE (XIII)

Un dramaturg revolucionari va dir que el teatre ha de servir per a la diversió i per a la instrucció.

Denis Diderot, filòsof i polígraf francès



per PERE SANS

Escriure sobre teatre, jo que sóc un simple aficionat i, per tant, un poc profà o inexpert en la matèria per no tenir estudis a l'Escola d'Art Dramàtic, només cursets i veterania, després de dos anys d'escriure a la revista sobre teatre, se'm fa cada vegada més difícil aprofundir en l'art d'aquestes muses que són les nou filles de Zeus i Mnemosine, la més representativa dins del teatre l'anomenada Talia.

Pensem que la posada en escena d'una obra és llegir-la i viure-la en tots els seus valors, ètics i estètics; i posar-hi el que en diem els cinc sentits.

Però quan es passa a dirigir-la, la nostra discòrdia cada vegada és més gran pels inconvenients que hi surten i la fredor es va apoderant de tots; també és veritat que, gràcies a aquesta fredor i a aquests inconvenients, seguit del treball dels actors i la imaginació de cadascun en la seua responsabilitat, dona aquesta part creadora que anima a tirar endavant. I és que lligar totes les problemàtiques socials i polítiques que porta cada obra en si, situant-la pel damunt de totes les dificultats vol molta dedicació pensant sempre en el públic. En una paraula, que també esdevé tot més humà i produeix, o al menys volem aconseguir que produeixi, un teatre per a la quarta paret, perquè entrin en escena els espectadors amb el seu criteri.

Quan uns representen una obra (actors), i uns altres van a veure-la (públic), tots participen en la mateixa, però de manera diferent, i tots hem de saber a quina línia d'obres pertany. Els de l'escenari (actors), per com l'han de representar i els de baix (públic), per poder-la seguir i per la seua crítica, trobar-nos junts al lloc real.

En les obres naturalistes, amb les quals el públic fins i tot es pot sentir més identificat que en altres línies o corrents teatrals, en les injustícies o problemàtiques que pateix la societat, hem de procurar no entrar dins d'un realisme perquè es corre el perill de infringir-lo al trobar-se davant de la realitat mateixa. Pensem que realisme i naturalisme solen anar agafats de la maneta i com

que es tracta senzillament d'una diferència de grau en la il·lusió, al trobar-se davant de la realitat i que el públic entès en teatre pot fer la seua crítica desfavorable, val més sacrificar la il·lusió i procurar obtenir dins de l'obra el màxim d'elements de la realitat mateixa, organitzant i combinant.

També es veritat que els actors dramàtics que han escrit obres naturalistes, les seues opinions han estat sobre la natura i no amb la natura, fins i tot, les seues descripcions de la societat estan ben plasmes en les seues obres.

I parlant dels escriptors de la línia naturalista, que han estat molt minuciosos amb la societat-natura, que diuen alguns investigadors de la societat, van fer-ho servir per tenir algunes orientacions, no obstant les obres d'aquests dramaturgs, avui en dia encara son tractades amb gran respecte perquè al representar-les, directors i actors, han d'estudiar la forma de vida d'unes capes socials que fa anys han desaparegut; però també quan s'estrena l'obra, el públic sol ser molt més crític, que vol dir, que l'acceptació és molt general, no solament pels problemes socials d'aquells temps en la seua manera de viure, sinó que també pel contingut històric que aporten amb el seu text i que gràcies a l'interès del públic assolit, el teatre havia de conquerir també l'interès del gran públic.

Està escrit que la primera dramaturgia naturalista fou titllada precisament d'art tendencios. Com a autors més representatius del naturalisme figuren:

Liv Nokolajevic Tolstoi. Escriptor rus 1828.

Henrik Johan Ibsen. Dramaturg noruec 1828, conegut pel CCR per haver representat *La Dama del mar*.

Àngel Guimerà i Jorge, 1845. Encara que nascut a Santa Cruz de Tenerife, va viure al Vendrell i Barcelona on va fer els seus estudis, gran defensor de la llengua catalana i de Catalunya.

Johann August Strinberg. Escriptor suec, 1849.

Gerhart Hauptmann. Dramaturg alemany, 1862.

Konstantin Sergejevic Stanislavskij. 1863, actor i director dramàtic, es dedica a més, a recollir i teoritzar les seues experiències publicant diversos assaigs.

Per això hem de procurar, si volem que el públic entre en una autèntica crítica, fer les representacions naturalistes amb una identificació al personatge i una adaptació al món que identifica l'obra; s'ha de ser servidor del verb i l'art ha de representar el nostre temple perquè l'espectador quede fascinat en la divinitat de les actuacions dels actors, encara que siga una manera d'expressar-se, vull dir, que els actors s'ho han de prendre seriosament i no entrar dins dels engranatges de la diversió vulgar, en la que el públic ni tan sols vol formar part de la crítica.

Si bé la paraula és el gran do dins del text, la mímica facial és el que l'ajuda a volar alt; la cara expressa infinitat de coses, esdevé el mirall de l'ànima; per això en aquell moment, l'actor, ha de moure's poc, fins que arriba el moment de donar pas al gest. Perquè si bé les parts facials donen o fan sorgir els sentiments, el gest, que no deixa de ser un art, és el receptacle de l'ànima.

L'actor, encara que una obra la represente varies vegades, mai ha de baixar la guàrdia pensant que tot ho té fet, perquè d'una representació a l'altra li pot variar tot: la declamació, la mímica, el gest... Mai no es pot garantir la reproducció exacta en teatre, perquè hi poden influir moltes coses i mai se sap quan un actor ha estat més encertat; el mateix que el públic si assisteix a varies representacions, li agrada més un actor o tota l'obra un dia que un altre, i és que també hi cap l'esperit d'improvisació en cada una de les representacions segons l'estat en que es troba l'actor, perquè quan s'interpreta un personatge, se solen marcar certs tons que els havien assajat i quedaven bé, justificant aquests tons o expressions, basant-se en unes motivacions que els analitzen i els documenten amb uns adjectius determinats. Un actor pot improvisar sense sortir-se'n de la línia obra-personatge, imitant fets de convivència social, accedint a certs coneixements d'aplicació pràctica i que el públic pot agrair el canvi. De la mateixa manera que hi ha una ciència que tracta

de la convivència social de les persones, també llavors es pot estudiar sobre les causes i efectes tal com anésem rebent aquests punts de vista i seleccionant-los d'acord amb la necessitat mateixa.

Pensem que podem tenir obres que poden tractar perfectament de la conducta de les grans masses humanes amb les seues necessitats i drets dins de la societat, i altres, van més directament a l'individu dins de la societat i de les masses entre ells mateixos. Cada persona o individu té la seua consciència segons el seu ésser social pensant també sempre en la seua evolució que transforma constantment la consciència al passar els anys perquè els problemes també són diferents.

Llavors el públic ha de treure'n les conseqüències i ser crític amb l'art de saber representar, i l'actor, que depèn totalment de l'obra que ha escrit l'autor, ha de prendre's els esdeveniments amb la màxima seriositat, cercant la naturalitat i realisme, de l'ús que se'n vol treure. El que no deu fer l'actor, és introduir coses noves utilitzant les obres escrites com a primera matèria, perquè al seu entendre queda més bonic..

Per això hem de donar part al públic, el de la quarta paret, entès en teatre, perquè intervinga amb el seu criteri i treball, direcció, actors, autor, tota la posada en escena i moralitat amb l'obra en les seues crítiques dins de la societat del temps en què es va escriure i amb quins esdeveniments preveia els problemes, perquè molts d'escriptors de fa més de cent anys, encara avui dia, els problemes que exposaven són vigents i el teatre alternatiu encara és necessari; per això s'ha de procurar que s'implique el públic per integrar-los dins de l'obra.

Amb aquest teatre d'emocions, es desvetllen idees no solament al caixó o tercera paret sinó també al públic o quarta paret, i s'han de representar obres compromeses en una història col·lectiva buscant l'individualisme dels qui la van viure, procurant que siga el màxim popular però apartant-nos del popularisme; que sàpiga comprendre el que és autoritarisme polític, com quan s'entra al cinisme social, per a que quan acaba la representació no resulte ser un espectacle solament, sinó un teatre a quatre bandes.

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES,
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

 **gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

1r PREMI XIIIè CONCURS LITERARI,

que organitza el Grup de Dones d'Uldecona,
amb el títol "EL MÈDICO". Autora: Francesca Aliern Pons. (2ª PART)

Hizo un esfuerzo para ayudar a los celadores al trasladarla de una camilla a otra. Abrió de nuevo los ojos, que quedaron un tanto cegados por el resplandor de los potentes focos que allá arriba parecían un puñado de pequeños soles. Tragó saliva y volvió a los rezos. De alguna manera tenía que distraer el pánico que iba dejando rígido su cuerpo.

Al fin apareció el médico. Gorro verde hasta las cejas. Grandes gafas. Bata y tapabocas del mismo color que el gorro. Al verla dio un prolongado respingo mientras con voz de trueno le decía a la enfermera:

- Hoy vamos con demasiado retraso. A las cuatro de la tarde todavía estaremos en quirófano. Venga, vamos a empezar. Tape a la paciente.

La cubrieron con un paño también verdoso. No pudo resistir que le cubriera el rostro y con un par de movimientos se liberó a medias de aquel incordio. ¿Y la sedación? Igual habían puesto en el frasco de suero un producto caducado y por eso no surgía el brote de tranquilidad necesario.

- Venga, escandicaína - oyó como decía el hombre y notó como algo húmedo regaba parte de su pecho.

Verdaderamente y en un principio, no podía quejarse porqué no notó el corte del bisturí abriendo brecha. Si aquello era todo, podía darse por satisfecha.

- ¡Uy! -se lamentó el cirujano-. Esto no era lo previsible.

Y volvió a pedir otra rociada de anestésico local. Pero entonces si que ella notó como hurgaban entre los tejidos y el dolor hizo que los ojos se le abrieran como platos. Aquello era irresistible. Le faltaba la respiración. ¿Dónde demonios estaba el dichoso letargo químico?

- Si le hago daño, señora, me lo hace saber -le dijo el doctor-.

- Cuando se lo diga, el daño ya estará hecho. ¡Demonios! ¡Oh, Dios mío! - chilló enfadada y convulsa.

¡Claro que dolía! Notaba como la herida escupía sangre y el fregoteo de la enfermera limpiándose con gasas. Aquello era de locura. Nunca nada ni nadie la castigó de aquella forma. Los oídos le zumbaban y la cabeza le daba vueltas.

- Doctor, voy a desmayarme... -dijo con un hilo de voz.

- No se preocupe mujer -contestó el médico sin cesar de remover con el bisturí-. En peor sitio podría usted desmayarse. Aquí tiene la asistencia necesaria.

Tenía la sensación de que iba a morir. Si no la hubiesen liberado del camisón y no estuviera completamente desnuda, de un salto habría abandonado la camilla y hubiera escapado lejos. Aquello era irresistible. Pero no iba a darle satisfacción a aquel carnicero sin piedad. No se derumbaría. Mentalmente iba haciendo inventario de todos los objetos que podían divisar sus ojos: una lámpara, una mesa, un armario lleno de útiles necesarios para el quirófano, botas, otra camilla, otra mesita con vendas, botellas y cajas supuestamente conteniendo gasas, una lámpara enorme...

- ¡Por favor, hombre! ¿Ya termina? ¡No puedo más!

- Poco queda por hacer. Suturar y listos.

Ella veía como el hilo subía y bajaba. Intentó contar cuantas veces, pero estaba tan dolorida y nerviosa, que fue totalmente imposible sacar la cuenta. Se fijó en el reloj. Sólo habían transcurrido doce minutos, pero le parecieron tan largos, que pensó que aquel indicador del tiempo estaba estropeado. Aquello era de locos. ¿Cómo pudieron olvidarse del sedante? Nunca le escuchó decir a nadie que, durante una intervención, hubiese andado casi a la greña con el médico. Y lo malo era que, aunque conocía su nombre y era cirujano reputado, no iba a reconocerle cuando pasados unos días fuera a verlo para que le sacara los puntos. Sólo recordaría su voz de trueno, unas gafas grandes y un rostro escondido tras una mascarilla verde.

- Por mi parte ya se ha terminado, señora. Y puede marcharse a casa cuando quiera. Recibirá una carta con el resultado de la biopsia. Aunque no se trataba de ningún tumor, hay que enviar ciertos tejidos al patólogo. Usted debió darse un golpe y lo que había ahí era el hematoma enquistado. Era preciso quitárselo. La ocasión era buena para ello. ¿Para qué volver a pasar por quirófano? El corte tampoco es nada del otro jueves.

Y salió sin que ella pudiera reaccionar. Aquello, si lo hubiesen filmado para pasarlo posteriormente por televisión, habría desbancado el mejor programa cómico. ¡Un coágulo de sangre! Recordaba el golpe. Fue contra una puerta de coche. Una moradura le cubrió casi todo el pecho, pero en unos cuantos días todo fue normalizándose. En ningún momento tuvo el más leve de los dolores, ni siquiera una mínima molestia, por lo que no le dio importancia al incidente. Lo que más agradeció, fue el Nolotil que la enfermera inyectó en el interior de la bolsa de suero, porque de inmediato, iban a desaparecer los dolores. ¡Qué historia!

Mientras el celador hacía correr la camilla por los pasillos hasta llegar a la zona de veinticuatro horas, ella, que recibía en cada partícula de su cuerpo el impacto de la tensión acumulada en el quirófano, temblaba. Carmen la estaría esperando en la habitación, con aquel gesto preocupado en la cara, aún bien convencida que, para los casos así, de diagnóstico rápido, lo mejor era acudir a la sanidad privada. Le dolía en el alma reconocerlo y seguramente a ella no se lo reconocería nunca, porque sus convicciones eran sagradas. Pero... ¡las pasó tan canutas! ¡Qué falta de tacto! ¿Por qué fallo la sedación? ¿Por qué un comportamiento casi brutal? Si en el siglo XXI, precisamente, lo que se trataba en Medicina era erradicar el dolor, el sufrimiento inútil y que el trato humano estuviera por encima de las demás cosas.

Llegó con los ojos cegados por las lágrimas. Tenía que meterse en la cabeza que aquello era como aquel refrán que decía: una flor no hace primavera. Lo ocurrido era igual. Por un médico poco ortodoxo tampoco se tenía que juzgar severamente a los demás. Seguramente que acostumbrado a practicar grandes y difíciles intervenciones, aquello le

pareció una tontería y quiso solventarlo en unos minutos.

- Prueba a dormir un poco - le dijo Carmen apretando una de sus manos -. Ya pasó. Y ahora a no mortificarse a la espera del resultado. Cuando avisen nos iremos a casa.

La miró con toda la lucidez del mundo y esperaba que ella se diera cuenta de que seguía tan llena de facultades como cuando se la llevaron. Antes de que pudiera contestarle, se acercó una enfermera joven y solícita.

- Voy a cambiarle el suero. Le pondré otra ampolla.

- ¿Sirve para algo?- preguntó sobresaltada.

- No, la verdad.

- Entonces, sácame el que se está terminando. Me voy a casa. El doctor me ha autorizado.

Carmen se la quedó mirando sin dar crédito a lo que oía. ¡Si estaba temblando!

- Carmen, por favor, tráeme un café con leche de una máquina que hay en el pasillo. La he visto al pasar. Lo necesito.

Fue a buscárselo mientras la enfermera la liberaba de la aguja clavada en la vena, dejando a un lado la bolsa de plástico con un pequeño residuo del suero. Cuando su amiga llegó, ella ya estaba completamente vestida y con un castaño de dientes atroz.

- Nos vamos.

- ¿Estás segura?

- Sí. Luego te cuento.

Pero le dio las explicaciones que creyó oportunas. Nada más llegar a casa, fue a encerrarse en el baño. Poco a poco se levantó el apósito que cubría la herida. ¡Jesús! Sus mejillas empaldecieron en el acto. ¡Siete puntos! El corte superaba al que le hicieron en la operación de apendicitis. Y en algunos momentos, la mayoría, a lo vivo, atenuando el dolor cuando ya era demasiado tarde. ¡Jesús! Antes de caer desmayada buscó refugio en su cama. Allí no sufriría. Detrás de un calmante iba a tomarse otro. Nada de dolor.

A los ocho días iban a quitarle los puntos. Para aquel momento tenía estudiado como una especie de parlamento. Seguramente la atendería el famoso doctor de grandes gafas y voz de trueno. Le cantarían la cartilla. Le diría que de aquella forma sólo actuaban los médicos de Hitler, a los que el dictador daba carta blanca y hacían verdaderas aberraciones con los pobres prisioneros. Le mencionaría al criminal Menguele, haciendo hincapié en todas las atrocidades que cometió en sus absurdas investigaciones, trabajando a lo vivo, matando de dolor a sus obligados pacientes. La verdad es que, aún después de haberse liberado de aquel malestar, la herida seguía doliendo lo suyo aunque cicatrizara bien. Era el dolor psíquico que seguía presionándola. Era absurdo que por una punción de nada (eso era lo previsto), tuviera que pillar una depresión. ¡Ya se enteraría aquel médico! Haría una defensa a ultranza de

la sanidad pública, en la que ella creía y que tanto la había decepcionado.

Llegó bien animada a la consulta. Mentalmente repasaba toda la perorata que soltaría sin dejar que aquel monstruo la cortara lo más mínimo. Carmen, que no sabía de la misa la mitad, fielmente la acompañaba. Era un trago duro saber el resultado de una biopsia, por lo incierto y por los malos momentos que significaban la espera. Cuando la llamaron amablemente, entró en la sala como un brazo de mar. Pero, que casualidad, la atendería un médico joven que la recibió dándole la mano y con un saludo delicioso. Su voz no era fagorosa, sino dulce, apenas audible.

-¿Viene a que le saquemos los puntos? Quítese la ropa y tiéndase sobre la camilla. Usted estará más cómoda y yo podré trabajar mejor. Vamos a ver.

Se acomodó ayudada por la enfermera. ¿Qué iba a decirle a aquel chico tan joven? El médico se aproximó a ella y con toda lentitud le quitó el apósito, para no producirle ni la más mínima de las molestias.

- Esto está muy bien, señora. Pronto no va a ser más que un mal recuerdo. Y la biopsia ha dado negativo. Lo que se veía en las mamografías y puedo asegurarle que pintaba muy feo, era el coágulo enquistado. Menos mal que nos dimos cuenta a tiempo. Vamos a ver...

Fue sacando delicadamente los puntos. Los contaba en inglés y ella remató el último diciendo: "seven"

Perfecto. Ya está. Puede hacer usted vida normal. La citarán para nuevas mamografías pero para dentro de dos años. Está usted perfectamente.

Volvió a darle la mano, acompañándola hasta la puerta. Carmen se le acercó con cara de preocupación. También ella resintió la larga espera. De su boca no se escapaba una palabra, pero en los ojos se le veía un premioso interrogante. Se abrazó a ella dejando estupefactos a los presentes.

- No tengo cáncer. ¡El dicho coágulo...! ¡Vámonos!

- ¿Le has dicho todo aquella retahíla de disparates?

Sonrió mientras caminaban por el pasillo.

- No he dicho ni mu. Mira, no sé si tu tienes razón o si realmente la tengo yo. No importa. No volvamos a lo de siempre. Pero mejor que tengamos la buena suerte de no tener que acudir ni a la pública ni a la privada. ¿Y quieres que diga una cosa? Sigo apostando por la sanidad gestionada por el estado. Algún día te contaré algo. Ahora es mejor que nos vayamos a comer a un buen restaurante para celebrar la buena noticia.

Tal vez sí, algún día le diría a Carmen que llegó a creer en su teoría. Pero una flor no hace primavera. Que los proverbios antiguos eran lógicos y no solían fallar nunca. Lo mejor era olvidarse de aquel tropiezo, pensar en positivo y sonreírle a la vida.



Caixa Tarragona

COLLECCIONISME

Secció Filatèlica

Mesos gener/març

75 ANIV. COLEGIOS OFICIALES DE AGENTES COMERCIALES DE ESPAÑA

Fecha de emisión: 8 de Enero de 2001.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 40 ptas. (0,24 euros).
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.



El 8 de gener de 2001 es compleix el 75 aniversari de la creació dels Col·legis d'Agents Comercials, data que coincideix amb la posada en circulació d'aquest segell commemoratiu. Després d'aquests setanta-cinc anys la figura de l'Agent Comercial està consolidada i és vital i bàsica en temps actuals per a un desenvolupament de qualsevol activitat comercial. El motiu escollit per aquest segell ha estat l'escultura "Home-natge a l'Agent Comercial" que es troba a l'Estació de l'AVE, porta de Atocha a Madrid, obra de l'artista Francisco López Hernández.

CUERPO DE BOMBEROS

Fecha de emisión: 19 de Enero de 2001.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 75 ptas. (0,45 euros).
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: Ilimitada.



Aquesta emissió, una de les primeres de l'any i del segle XXI, està dedicada a l'exemplar cos de bombers com a reconeixement del treball dels seus membres en pro de la seguretat i en benefici de la societat a la que serveixen. La seua missió bàsica, de vigilància i extinció d'incendis, actualment s'ha vist ampliada a altres funcions: localització, auxili i rescat de persones tant en el seu entorn com en altres medis naturals, aquàtics, de muntanya, prevenció d'incendis i col·laboració amb les Brigades Forestals... i, en general, de lluita contra tot tipus de sinistres.

COLEGIO DE INFANTERÍA DE TOLEDO

Fecha de emisión: 16 de Febrero de 2001.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 120 ptas. (0,72 euros).
 Efectos en pliego: 50 sellos. Tirada: 1,2 millones.

El Col·legi d'Infanteria va ser el primer centre d'ensenyament propi de la infanteria i fou creat en el regnat d'Isabel II a Toledo. Al començament, aquest Col·legi d'Infanteria va ocupar els mateixos edificis que ocupava el Col·legi General Militar, per passar posteriorment a ocupar l'edifici que actualment ocupa l'Acadèmia d'Infanteria. El segell reproduceix la imatge d'un cadet d'infanteria amb uniforme de l'època, junt a la façana de l'antic hospital de Santa Cruz, avui museu i l'emblema actual de l'Acadèmia d'Infanteria.



VIOLENCIA DOMÉSTICA

Fecha de emisión: 22 de Febrero de 2001.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente. Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 155 ptas. (0,93 euros).
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.



Durant els anys 2000 i 2001 la U.N.I. (Unión Network International) està desenvolupant una campanya a tot el món en contra de la violència domèstica. La societat comença a prendre consciència de que la violència domèstica traspasa ja l'esfera de la vida privada i és un atemptat contra la dignitat humana i contra la pròpia societat. Mesures claus per a tractar de resoldre aquest problema són l'educació i la sensibilització de la societat, però és necessari i fonamental conscienciar a la població la importància de demanar ajuda, denunciant situacions de violència que es produeixen a la llar. Amb l'emissió d'aquest segell es suma a la campanya desenvolupada a tot el món en contra de la violència domèstica.

DÍA DEL SELLO: PRIMER BUZÓN DE ESPAÑA

Fecha de emisión: 2 de Marzo de 2001.
 Procedimiento de impresión: Calcografía.
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 155 ptas. (0,93 euros).
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.



Al mes de març s'ha emès la sèrie commemorativa del Día del Sello, dedicada en aquesta ocasió a una bústia de pedra de l'any 1793, la més antiga de la qual s'han trobat despulles. La bústia que es reproduceix en el segell, es troba a la població de Mayorga, província de Valladolid. La bústia segueix al mateix lloc on va ser la primitiva situació, la façana d'una casa particular que fou antigament un hostal. Encara que està força erosionada es pot llegir la següent inscripció: COREO/ANO DE/MDCXCIII.

JUVENIA 2001

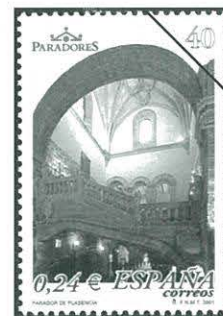
Fecha de emisión: 9 de Marzo de 2001.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 120 ptas. (0,72 euros).
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.



La "Juvenia" és un esdeveniment cultural de primer ordre, que té com a protagonista la joventut aficionada a la filatèlia. Aquest any la ciutat de Chiclana de la Frontera ha acollit als joves aficionats a la filatèlia reunits en la Casa de Cultura d'aquesta ciutat gaditana. L'exposició organitzada per tal esdeveniment ha acollit col·leccions d'Espanya, França, Itàlia i Portugal. Aquests dies a més de l'Assemblea Regional de la Federació andalusa de Filatèlia i haurà també un nombre d'actes culturals a la vegada que s'impartiran cursos de filatèlia per a monitors regionals i nacionals.

PARADORES DE TURISMO: PARADOR DE PLASENCIA 2001

Fecha de emisión: 16 de Marzo de 2001.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 40 ptas. (0,24 euros).
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.



El Parador de Plasència, inaugurat recentment, està situat a l'antic convent de San Vicente Ferrer, on frares i estudiants van rebre, al llarg de quatre-cents anys, estudis de Teologia Moral, d'Art i Filosofia. Aquest parador a més es troba a la Ruta de la Plata, amb un recorregut que va des de Sevilla a Gijón.

- * ESTUDI
- * REPORTATGE
- * FOTO INDUSTRIAL
- * GRAFISME

ULLDECONA
 Major, 60
 Tel. 977 72 00 57

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

PERSONAJES POPULARES

Fecha de emisión: 22 de Marzo de 2001.
 Procedimiento de impresión: Calcografía.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 40 y 75 ptas. (0,24 y 0,45 euros).
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.



La sèrie de Personajes Populares està dedicada en aquesta ocasió a Joaquín Rodrigo i a Rafael Alberti. El segell de 40 ptes. està dedicat al mestre Joaquín Rodrigo en el centenari del seu naixement. Nascut el 22 de novembre de 1901 a Sagunto (València) es considerat un dels músics espanyols més importants del segle XX. Amb quatre anys, com a conseqüència d'una epidèmia de diftèria va perdre la visió. El seu interès per la literatura i la Música el van portar a que amb solament vuit anys iniciara els estudis musicals de solfeig, violí i piano. Al llarg de la seva vida ha compost cent-setanta obres musicals en quasi totes les formes: Concert d'Aranjuez per a guitarra i orquestra, Concert d'estiu per a violí... En 1991, el rei Joan Carles I li va atorgar el títol nobiliari de Marquès de los Jardines de Aranjuez, per la seva extraordinària contribució a la música espanyola. Va morir a Madrid el 6 de juliol de 1999. El segell de 75 ptes. està dedicat a Rafael Alberti. Lligat a la generació del 27, va néixer a El Puerto de Santa María (Cádiz) el 16 de desembre de 1902. Als quinze anys es traslladà amb la seva família a Madrid, on va freqüentar la Residència d'Estudiants. En 1923 va començar a elaborar el seu llibre: "Marinero en Tierra", el primer llibre de poemes, amb el que obtindria el Premi de Literatura en 1925. Entre 1931 i 1939 comença el seu compromís social i polític. En 1936 va intervenir activament en la campanya del Front Popular, essent nomenat secretari de l'Aliança d'Intel·lectuals Antifeixistes. A l'acabament de la guerra es va exiliar primer a París i després a l'Argentina. En 1963 es traslladà a Roma, darrera etapa del seu exili. En 1983 va rebre el Premi Cervantes de Literatura en llengua castellana en reconeixement de la seva dilatada i intensa labor poètica. Va morir el 28 d'octubre de 1999 a la seva ciutat natal.

COL·LABORACIONS

AMOR MEU

Què tenen els teus ulls
que quan em miren em desvetllen,
què tenen, digues-m'ho.

Em rendeixo al teu encís
d'una manera espontània
i acaricio el teu contorn
de dona mediterrània.

Dormint et somnio,
despert tinc neguit,
doncs la teva flaire
m'embriaga dia i nit.

Tu ets la meva pàtria
i la meva inspiració,
ets la dona que m'estima
i em fa viure amb il·lusió.

M'he acostumat a tu
com el peix a l'aigua,
sóc feliç al teu costat,
quan no et tinc
em falta l'aire.

Amor, amor, amor,
sense tu, jo què faria,
et dec tot el que sóc,
tu ets la meva melodia.

Música: Joan Andreu
Lletra: Pere Elías

Aquesta cançó la dediquem molt afectuosament als redactors de la publicació "Centre Cultural i Recreatiu".

PERE ELÍAS

AMOR MEU, és una cançó mediterrània que té molt d'èxit arreu de Catalunya i ha estat gravada pel prestigiós grup "Els Pescadors de l'Escala", amb la col·laboració de l'excel·lent violinista Joan E. Sánchez, sogre del Director de la Cobla-Orquestra Internacional La Principal de la Bisbal.

EL TEU POBLE T'ESTIMARÀ!



Aquell home vell i arrugat,
del seu nét de la mà agafat,
passejava camí avall,
buscant l'antic amagatall.

Per la galta del vell,
una llàgrima lliscà,
recordant el dia aquell,
on tot tant va canviar.

És la que des de petit ha trepitjat,
per la que el seu avi tant ha lluitat,
la que ha fet que a taula no hi falti el plat,
la terra que estima i sempre ha estimat.

Un cop ja van ser allí,
l'avi es sentí feliç,
emocionat gosà dir,
- aquest és el meu país.

El noi mirava amb atenció,
el paisatge que per al vell
és el malenconiós racó,
on hi guarda el record més bell.

És la que de petit ha xafat,
per la que el seu avi tant ha lluitat,
la que ha fet que a taula no hi falti el plat,
la terra que estima i sempre ha estimat.

És la noble i ufana,
sempre terra Catalana,
del cor mai s'esborrarà,
el teu poble t'estimarà!

PILI C.P.

Activitats del CCR

Sant Jordi: Llibres i Roses

El 23 d'abril Ulldecona ha celebrat la festa de Sant Jordi, una festa que fa uns anys va recuperar el CCR i que ara és ja de tot el poble. Això ens ompli de satisfacció perquè aquesta participació massiva vol dir que hem aconseguit els objectius que ens vam proposar al recuperar-la.

Totes les dones d'Ulldecona han rebut una rosa vermella, símbol de l'amor i consideració de tots els que les envolten, i també a totes les cases, aquest dia, hi ha entrat almenys un llibre, exponent clar de cultura. Felicitem els ulldeconencs per aquests dos signes, i els felicitem també perquè els porxos de la plaça de l'Església estaven plens de parades amb roses i llibres on tots, grans i menuts, podien triar i remenar. Si bé va disminuir la venda de roses respecte a altres anys, a canvi va augmentar la venda de llibres, i això ens alegra perquè si a casa hi ha llibres, és més fàcil llegir-los i poc a poc augmenta la cultura.

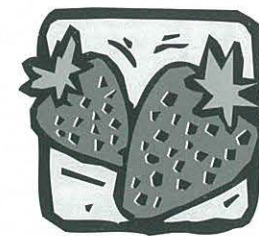
Un dia esplèndid, d'autèntica primavera que desitgem es repeteixi l'any vinent.



GASTRONOMIA

Per M^a Carmen

GELAT DE FRESES



INGREDIENTS:

- 350 gr. de sucre.
- 10 rovells d'ou.
- 1 litre de llet.
- 1 rama de canyella.
- crosta de llimona.
- 700 gr. de fresas.

Preparació:

Posem la llet al foc, quan comença a bullir afegim la canyella, el sucre i la crosta de llimona. S'apaga el foc, es tapa i es deixa reposar durant uns deu minuts.

Posem els rovells en un casso i afegim la llet calenta, a continuació es cou al bany Maria sense deixar de remenar, fins que la crema es torni espessa.

Aquesta crema es passa pel colador i es deixa en un vol per què es refredi.

Rentem les fresas, les triturarem i les afegim a la crema. El posem al congelador durant unes cinc hores, barrejant de tant en tant.

Es pot servir formant boles o dintre de tulipes de neula.